



**R. P. Francisci De Oviedo Madritani, Societatis Iesv,
Theologiæ Professoris, Cursus Philosophicus**

Oviedo, Francisco de

Lvgdvni, M.DC.LI.

VI. Nonnullæ Propositiones contradictoriæ ex difficilioribus assignantur, vt
doctrina tradita circa illarum oppositionem magis innotescat.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-95503](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-95503)

que; *Petrus currit*, *Petrus non currit* velociter, quia aduerbium positum in propositione negatiua, in affirmatiua non reperitur; *Petrus magnus est* *Logicus*, *Petrus non est* *Logicus magnus*, quia non seruat eadem appellatio: *Omne pallium Petri est nigrum*, *Plurimum pallium non est nigrum*, quia restrictio vniuersalis affirmatiua, in particulari negatiua non reperitur, & sic de aliis, quæ omnia in definitione oppositarum significantur illis particulis, eisdem circumstantiis, & affectionibus significatis.

Opportet etiam aduertere in propositionibus, quibus aduerbium inest, debere cadere negationem supra ipsum aduerbium, veluti cum dicimus, *Petrus essentialiter est albus* contradictoria opposita debet esse, *Petrus non essentialiter est albus*, si enim hæc redderetur, *Petrus essentialiter non est albus*, vtrique esset falsa, quia prior hunc faceret sensum, de essentia Petri est habere albedinem, quod est falsum; & posterior hunc redderet; de essentia Petri est non habere albedinem, quod similiter est falsum, quia neque albedo neque negatio albedinis sunt de illius essentia, sed illarum quælibet potest accidentaliter Petro contingere.

In propositionibus quarum subiectum non est commune multis inferioribus, facile potest negatione opposita contradictoria assignari, veluti, *Petrus currit*, *Petrus non currit*, seu *Non Petrus currit*, sumpta particulâ non pro negatione non infinitante, sed negante. *Omnes Apostoli Dei sunt duodecim*; *Omnes Apostoli Dei non sunt duodecim*, subiectum enim huius propositionis supponit collectivè, & singulos Apostolos continet tanquam partes illud integrantes, & non tanquam inferiores sub illo contentos. Eodem modo in propositionibus causalibus, & conditionalibus assignanda est propositio contradictoria, si *homo currit* mouetur: *Non si homo currit mouetur*, quia *homo currit* mouetur: *Non quia homo currit mouetur*. Id enim quod conditionalis affirmat non est predicatum absolute existere, sed est connexio aut dependentia, quæ esset inter existentiam prædicati & conditionem, casu quo hæc poneretur, & in casuali non vtrumque affirmatur existentia prædicati, sed quasi virtualiter supponitur, & affirmatur causam illius existentie illud esse, quod particulâ quia afficitur, & ob hanc rationem doctè dixit Toletus propositiones has quantitatem non habere, hoc est vniuersales non esse.

PUNCTUM VI.

Nonnullæ propositiones contradictoriæ ex difficultatibus assignantur, ut doctrina tradita circa illarum oppositionem magis innotescat.

PAUCIS hic ad praxim reducam omnia, quæ tradidi Punct. 3. de quantitate propositionum, & de signis illam indicantibus; simulque ex difficultatibus propositionibus se opponentibus contradictoriæ pro recentium Summarum solatio nonnullas explicabo.

Hinc propositioni *equus requiritur ad equitandum*, contradictoriæ opposita responderet, *equus non requiritur ad equitandum*, ex his prior est vera, & posterior est falsa, & vtriusque subiectum disiungendum est sub eodem prædicato in eadem propositione, quia illius suppositio neque est distributiua, neque determinata, sed confusa, ab his distincta, iuxta supra dicta. Si verò inquiratur de contradictoria huius propositionis *Nihil equus requiritur ad equitandum*, hæc erit reddenda: *Aliquis equus requiritur ad equitandum*, quarum affirmatiua particularis est falsa, & vniuersalis negatiua vera, quia etsi verum sit non posse equitari sine equo, & equum requiri ad equitandum, falsum est dicere aliquem determinatè requiri; verè enim dicimus *hic equus non requiritur*, & *hic equus non requiritur*, & in cæteris simili modo, ex quibus legitime inferitur ergo *nullus equus requiritur*, ex vi cuius propositionis non negatur requiri equum, quod esset falsum, sed requiri aliquem determinatè, quod est verum; & consequenter falsum aliquem requiri: quia per hanc particularem propositionem non solum dicitur equum requiri, sed requiri equum determinatum, ita ut possit assignari vnus equus determinatus, respectu cuius verificetur illa propositio, sicuti potest assignari vnus homo falsus distinctus à reliquis, respectu cuius verificetur hæc propositio, *aliquis homo est albus*.

Propositio hæc, cuiuslibet hominis aliquis equus currit, cum hac contradictoriæ opponitur, *aliquis hominis nullus equus currit*. Si verò inquiras contradictoriam huius, *Nullus hominis aliquis equus currit*, hanc reddam: *aliquis hominis aliquis equus currit*. Ratio disparitatis propter quam in prioribus propositionibus signo *aliquis* contradictoriæ signum *nullus* opponitur, & in posterioribus inuariatus relinquitur, est quia in prioribus signum cuiuslibet non afficit terminum *aliquis equus*, & ita illum disiunctiue, seu particulariter supponentem relinquit, in posterioribus verò signum *nullus* terminum *aliquis equus* afficit, illudque negat, distributiueque supponere facit ut dicebâ Punct. 3. Propter eandem rationem huic propositioni semper homo currit pro contradictoria est assignanda aliquando nullus homo currit: huic verò *Nunquam homo currit*. Terminum enim semper non distribuit terminum *homo* & ita in altera propositione distribuendus est. Signum verò *nunquam* terminum *homo* distribuit, illiusque copulam negat, & ita in propositione contradictoriæ opposita, terminus non est distribuendus, sed disiungendus, & copula non neganda, sed affirmanda. Propter eandem rationem huic propositioni *Matriti & Romæ piper venditur*, hanc reddes contradictoriam *Matriti, vel Romæ nullum venditur piper*. Huic autem *Neque Matriti, neque Romæ piper venditur*, hanc oppones *Matriti vel Romæ piper venditur*. Veritas & falsitas harum propositionum dependet ex modo quo res se habere supponitur, sub nulla autem suppositione non inuolente contradictionem vtramque veram, aut vtramque falsam inuenies, sed semper in vna veritatem, & in altera falsitatem agnoscas, si vtramque attentè inspicias.

Hæc propositio *Petrus legit*, & *Ioannes non audit*, cum hac contradictoriæ opponitur *Petrus non legit* vel *Ioannes audit*, particulâ enim & propositionem coniunctiuam veluti vniuersalem constituit, ut dicebam Punct. 3. Idem illi opponenda est particulâ vel quæ particularem propositionem constituit ut ibidem tradidi. Si in propositione coniunctiuâ terminus aliquis vniuersalis constituitur, in contradictoria particularis est efficiendus, eademque ratione, si particulari opponatur vniuersalis in contradictoria reddi debet. Exemplum accipe in hac propositione *Omnis homo currit*, & *aliquis equus est albus*, cuius contradictoria est *aliquis homo non currit*, vel *nullus equus est albus*.

Affirmo insuper contra Arriagam has propositiones *Petrus distat à me*, *Petrus non distat à me*, habere strictissimam oppositionem; eandemque in his reperiri, *Hæc Chimæra distat à me*, *Hæc Chimæra non distat à me*, quia sunt affirmatio & negatio eiusdem de eodem; ex hisque posterioribus affirmatiua est falsa, & negatiua vera; vtrique enim est de subiecto non supponente, propositio autem negatiua de subiecto non supponente in materia contingentia vera est. Insuper Chimæra quæ non est, non potest esse distans; ergo non est distans, seu est non distans, quia vt ipse Arriaga testatur in *Met. diff. i. sect. 3. subiecti*, & ex duobus prædicatis contradictoriæ oppositis enicunque subiecto illorum alterum necessarîo conuenire debet, & ideo eo ipso quod hæc propositio sit falsa, *Chimæra legit*, verum est dicere *Chimæra non legit*, seu *Chimæra est non legens*, quod exemplum adducit Arriaga loco citato. Neque cum dicimus *Petrus non distat à me*, seu *Chimæra non distat à me*, est idem dicere *Petrus est iuxta me*, aut *Chimæra est iuxta me*, in hoc enim sensu vtrique propositio supra assignata esset falsa, *Chimæra* enim, aut *Petrus* non existens in rerum natura neque à me distat, neque est prope me; aliud enim est non distare ab aliquo, aliud esse iuxta illud; primum tantum importat negationem præsentie in spatio remoto, secundum importat præsentiam positam in spatio proximo. Fateor vulgari loquendi modo non rarè per non distantiam, approximationem explicari, & tunc hæc propositio *Chimæra non distat à me*, hunc habebit sensum; *Chimæra habet præsentiam*, & illam habet prope me, quæ propositio falsa est, & hæc illi contradictoriæ opponitur. *Chimæra non habet præsentiam*, vel si illam habet, non eam habet prope me.

Solent nonnulli supponere omnem propositionem esse falsam, & postea sic arguunt. Hæc propositiones *omnis propositio est falsa*, & *aliqua propositio non est falsa*, sunt contradictoriæ; singularis negatiua ex suppositione facta falsa est, vt per se notum est; affirmatiua vniuersalis similiter est falsa, quia est propositio; & supponimus omnem propositionem esse falsam; ergo dantur duæ contradicto-

ria simul falsa. Non grauabor concedere duplicem contradictoriam falsam ex suppositione, quod omnes propositiones sint falsae, quia ille, qui supponit omnes propositiones esse falsas, supponit ipsas contradictorias falsas esse, ac proinde quando infert, ergo dantur duae contradictoriae simul falsae, id tanquam absurdum infert, quod ipse supponit, quod est ex natura rei absurdum sit, non absurdè conceditur ex suppositione facta. Alij respondent suppositionem esse intelligendam demptā illā propositione *omnis propositio est falsa*, verumtamen suppositio debet intelligi eo modo, quo fieri vult à supponente, & cum possit illam facere supra propositionem assignatam, & supra omnem prolatam, & proferendam, non est cur praedicta propositio à suppositione extrahatur. Præterea non hac ratione vitatur absurdum, quod intenditur, videlicet ne detur duplex propositio contradictoria simul falsa, quia licet non darentur simul falsae propositiones supra assignatae, aliae innumerae ex praedicta suppositione darentur, veluti *Petrus currit* & *Petrus non currit*, & reliquae omnes distinctae à propositionibus in quibus facta fuit obiectio.

7 Difficilius est assignare contradictoriam huius propositionis *Omnes homines sunt albi*, quam nonnulli hanc esse putant *Aliquis homo non est albus*, decipiuntur verò, quia hæc propositio, *Omnes homines sunt albi*, distincta est ab hac *Omnis homo est albus*: ergo distincta propositio contradictoria illi debet respondere: Sed hæc propositio, *Aliquis homo non est albus*, contradictoriè opponitur cum ista, *Omnis homo est albus*: Ergo non cum illa, *Omnes homines sunt albi*. Secundò arguo viginti: facta suppositione vnum tantum hominem existere in rerum natura, & hunc esse album, hæc propositio: *Omnes homines sunt albi*, est falsa, quia est affirmatiua de subiecto non supponenti. Similiter hæc est falsa, *aliquis homo non est albus*, quia vnus homo, qui existit albus est, & non datur alius non albus de quo possit propositio verificari: ergo si hæc propositiones *Omnes homines sunt albi*, & *aliquis homo non est albus*, sunt contradictoriae, datur duplex contradictoria simul falsa. Neque potes in suppositione vitium reperire, quia est de re nemine contradicente, neque hac suppositione facta potes assignare aliam propositionem contradictoriè oppositam priori vniuersali, quia propositiones, quae semel sunt contradictoriae, sub quacumque suppositione semper sunt contradictoriae, & semper vni veritatem, & alteri falsitatem conuenire necesse est: hoc enim tantum præstare potest suppositio, vt propositio quae sub hac suppositione erat vera, & contradictoriam falsam habebat, sub alia suppositione fiat falsa, & veram habeat contradictoriam. Quapropter ad assignandam contradictoriam cuiusque propositionis impertinens est præmittere suppositionem circa existentiam obiectorum, hæc enim tantum requiritur ad cognoscendum, cui propositionum contradictoriarum veritas, & cui falsitas conueniat.

8 Alij tutius asserunt huic propositioni: *Omnes homines sunt albi*, non aliam posse assignari præter hanc *Non omnes homines sunt albi*. Quod si ab his petas contradictoriam huius propositionis, *Aliqui homines non sunt albi*, hanc & non aliam reddent *Non aliqui homines non sunt albi*, neque aliam vellent huic aequipollentem assignari. Hic dicendi modus non ad veritatem explicandam, sed ad difficultatem fugiendam arripitur, hancque patitur impugnationem: *non aliquis homo non currit*, æquiualeat huic *Omnis homo currit*: Ergo *Non aliqui homines non currunt*, æquiualeat huic *Omnes homines currunt*. Sed prior illa est contradictoria huius *Aliqui homines non currunt*: ergo & hæc posterior *omnes homines currunt*.

9 Censio propter rationem immediatè dictam has propositiones, *Omnes homines currunt*, *aliqui homines non currunt*, contradictoriè inter se opponi. Sed contra hunc dicendi modum sic obiciet: Dantur quatuor homines quorum tres currant, & vnus non currat, hac suppositione facta, hæc propositio, *omnes homines currunt*, est falsa; similiter altera, *aliqui homines non currunt* est falsa, quia non dantur aliqui homines non currentes, sed vnus tantum est, qui non currat: ergo datur duplex contradictoria simul falsa. Respondeo prædicta suppositione facta, hanc propositionem *Aliqui homines non currunt* veram esse, quia de binario facto, ex vno homine non currente, & altero currente, verum est dicere non currere, cum enim dico: *hi homines non currunt*, terminus *hi homines* resoluendus non est, hic homo non currit, & hic homo non currit, sic enim falsa esset

propositio, sed semper debet indiuisibiliter supponere pro utroque homine simul sumpto, ita vt sensus propositionis sit, duo hi homines non currunt, quod altero non currente verum est. Ratio est quia hi termini numeri pluralis *Omnes homines currunt* vltimò resoluuntur in hæc inferiora, hi homines currunt, & hi homines currunt, &c. Seu hi homines non currunt, & hi homines non currunt, &c. quin postea terminus *hi homines* iterum resoluatur, sed semper indiuisibiliter supponat, vt dicebam Punct. 3.

10 Propositiones hæc, *Petrus qui loquitur ambulat*, & *Petrus qui loquitur non ambulat*, legitimam habent contradictoriam oppositionem, etsi in neutra negetur copula *loquitur*, quia hæc non est præcipua copula propositionis, sed *ambulat*, quæ in priori affirmat, & in posteriori negat. Nec copula minus præcipua in ordine ad affirmationem, & negationem variandam habenda est ratio, hunc enim sensum reddunt prædictae propositiones, & huic similem aliae similes. *Petrus loquens ambulat*, *Petrus loquens non ambulat*. Inquires ex suppositione quid *Petrus* taceat, & ambulet, cui propositionum veritas, & cui falsitas adapteretur. Respondeo prædicta suppositione facta hanc propositionem *Petrus qui loquitur ambulat*, seu *Petrus loquens ambulat*, esse falsam, quia est de subiecto non supponente, subiectum enim non sumitur pro Petro præcisè secundum se, sed pro Petro loquente, qui *Petrus loquens* non datur, cum *Petrus* qui existit sit tacens, & non loquens. Ob hanc rationem altera propositio *Petrus qui loquitur*, seu *Petrus loquens non ambulat* vera est, propositio enim negatiua de subiecto non supponente veritatem habet.

11 *Neuter homo currit*, cum hac contradictoriè opponitur *Alter homo currit*. Similiter *utrumque homo currit* contradictoriè cum ista opponitur *Alter homo non currit*. Attendè tamen inspicere debet horum terminorum distributio ad veritatem, vel falsitatem harum propositionum assignandam, ne ita assignetur, vt duplex contradictoria simul vera, vel simul falsa reperitur. Decipieris nunquam si hæc obserues, quotiescumque dantur duo indiuidua de quibus possit affirmari prædicatum, etsi dantur alia innumera de quibus dici non possit propositio vniuersalis affirmatiua vera erit. Similiter quotiescumque dantur duo indiuidua, de quibus possit negari prædicatum quantumvis dantur alia innumera, quibus non conueniat, vniuersalis negatiua vera erit. Inuerso ordine quotiescumque dantur duo indiuidua, de quibus possit negari prædicatum, etsi plura alia dantur de quibus possit affirmari, particularis affirmatiua erit falsa. Similiter quotiescumque dantur duo indiuidua de quibus possit affirmari prædicatum, etsi alia plura dantur, de quibus possit negari, particularis negatiua falsa erit. Rem declare exemplum, assignatis his contradictoriis *Neuter homo currit*, *Alter homo currit*: suppono ex hominibus existentibus duos tantum non currere, & reliquos alios currere. In hoc casu propositio vniuersalis negatiua erit vera, & particularis affirmatiua erit falsa. Vtrumque faciliè agnosces, si horum terminorum resolutionem memineris, quam Punct. 3. exposui. Vniuersalis negatiua sic resoluatur: Horum duorum neque iste, neque iste currit, vel horum duorum neque iste, neque iste currit, &c. ex quo fit vt dum primum peruenierit propositio ad duos homines, quos non currere supposuimus, tota verificetur, quia de illis verum est dicere neque iste, neque iste currit. Particularis affirmatiua sic resoluatur: Horum duorum iste, vel iste currit, & horum duorum iste, vel iste currit, & horum duorum, &c. ex quo fit vt cum perueniatur ad duos homines non currentes propositio falsa reperitur, quia illis assignatis verum non erit dicere, & horum duorum iste vel iste currit.

12 Simili modo contingit in his propositionibus *Uterque homo currit*: *Alter homo non currit*, ex suppositione enim, quod duo homines currant, & reliqui omnes sedent, vniuersalis propositio vera est, quia facta hac suppositione, verum est dicere, horum duorum iste, & iste currit, vel horum duorum iste, & iste currit, in quem descensum prædicta propositio vniuersalis affirmatiua resoluatur. Particularis verò affirmatiua falsa est, cuius hæc est resolutio, horum duorum, iste vel iste non currit, & horum duorum iste vel iste non currit, cuius descensus falsitas deprehenditur cum assignantur duo homines, quos currere supposuimus.

13 Requiritur ergo ad hoc vt hæc propositio sit vera *Alter homo currit*, vt ultra vnum, quem currere, aut non currere nihil refert, reliqui omnes currant, & ad hoc vt hæc *Alter homo*

homo non currit, ut ultra unum, quem currere, aut non currere ad rem non facit, reliqui omnes non currant. Ad veritatem verò huius *utrumque homo currit*, sufficit dari duos homines currentes, quidquid sit de aliis, & ad veritatem huius *Neuter homo currit* duo homines non currentes sufficiunt quidquid de aliorum cursu, seu non cursu contingat. De oppositione propositionum Modalium exclusuarum, & exceptinarum dicam Punct. 8. & 10.

PUNCTUM VII.

De Equipollentia & Conuersione propositionum.

1 *E*quipollentia est duarum propositionum utroque extremo, eodem ordine participantium vis eadem à variis signis proveniens. Unde propositiones equipollentes mutuo se inferunt, & indifferenter possumus ista vel altera uti, quia utraque propositio equipollens eandem propter significationem habet, eisdemque conceptui formali correspondet & tantum in propositione vocali ex diversitate dictionum idem obiectum eodem modo significantium contingit.

2 Hæc propositionum equipollentia fit in propositionibus contradictoriis negatione præposita alteri earum. Exempli gratia, propositiones illæ contradictoriæ opponuntur, *Omnis homo est albus*, *Aliquis homo non est albus*. Cuiusque illarum negationem præponas, fiet alteri æquipollens, idem enim est dicere, *Non omnis homo est albus*, ac dicere, *Aliquis homo non est albus*, & idem sonat, *Non aliquis homo non est albus* ac *Omnis homo est albus*. In propositionibus contrariis fit æquipollentia præposita negatione propositionis subiecto, v.g. in his propositionibus contrariis, *Omnis homo est albus*, *Nullus homo est albus*, æquipollentia reperietur, si subiecto cuiuscumque illarum negationem postponas. Si enim dixeris: *Omnis homo non est albus*, idem erit ac dicere *Nullus homo est albus*, & si dixeris *Nullus homo non est albus*, idem erit ac si diceret *Omnis homo est albus*. In subalternis fit æquipollentia; quadam negatione præposita, & altera præposita eidem subiecto. Itaque si subiecto vnius propositionis ex his: *Omnis homo currit*, & *aliquis homo currit*, quæ subalternæ sunt, negationem præponas, & postponas, propositio, quæ tali subiecto gaudet, fiet alteri æquipollens, idem enim valet. *Non omnis homo non currit*, ac *aliquis homo currit*, & idem significat *Non aliquis homo non currit*, ac *Omnis homo currit*. In subalternis negatiuis vniuersalis potest fieri æquipollens particulari secundum præscriptam regulam, particularis verò non potest fieri æquipollens vniuersali per negationes illi superadditas, quia cum post subiectum habeat negationem, non, non potest ibidem altera addi: exempli gratia subalternæ negatiuæ sunt hæc *Nullus homo currit*, *aliquis homo non currit*, possumus dicere *Non nullus homo non currit*, & facere subalternantem æquipollentem subalternatæ inuariatæ, non tamen possumus dicere, *Non aliquis homo non currit*, ut subalternata fiat æquipollens subalternatæ inuariatæ, quia duplex illa negatio coniungi nequit.

3 Prædictæ regulæ solent hoc versiculo significari, ut facilis memorie mandentur:

Præ contradic. Post contra. Præ pſtque subalter.

Hoc est contradictoriis præponenda est negatio; contrariis postponenda; præponenda, & postponenda subalternis. Inuenta est hæc propositionum æquipollentia ut obscuræ propositiones in clariore resoluantur, ut plurimum autem deservit ut clare resoluantur in obscuriores terminorum multiplicatione.

4 Conuersio est duarum propositionum vnius ad alteram per extremorum transpositionem consequentia necessaria. Ex his propositio antecedens dicitur conuertens, & consequens conuersa appellatur. Conuersio est triplex: quædam simplex; alia per accidens; alia per contrapositionem. Conuersio simplex est illa, quæ fit per transmutationem terminorum seruata eadem propositionis quantitate. Hac ratione conuertuntur vniuersalis negatiua, & particularis affirmatiua, recte enim inferitur *Nullus homo est lapis*: ergo *nullus lapis est homo*, in qua illatione tantum fit terminorum transmutatio. Similiter recte arguitur *Aliquis homo est animal*: ergo *aliquid animal est homo*, in qua illatione tantum fit transmutatio terminorum sicuti in precedenti.

Conuersio per accidens est illa, in qua non solum ter-

mini transmutantur, sed etiam mutatur quantitas propositionis, & ex vniuersali fit particularis. Fit hæc conuersio in propositione vniuersali affirmatiua, & negatiua. Valet enim, *Omnis homo est animal*: ergo *aliquid animal est homo*. Similiter tenet consequentia, *Nullus homo est equus*: ergo *aliquis equus non est homo*, in quibus propositionibus fit terminorum transmutatio, & mutatur quantitas propositionum, siquidem ex vniuersalibus particulares deducimus.

Conuersio per contrapositionem fit, quando seruata quantitate propositionis extrema transmutantur, & ex finitis fiunt infinita per negationes infinitantes illis appositæ. Hac ratione conuertuntur vniuersalis affirmatiua, & particularis negatiua, valet enim *Omnis homo est animal*: ergo *omne non animal est non homo*: Item, *Aliquis homo non est animal*: ergo *aliquid non animal non est homo*, in quibus illationibus seruatur quantitas propositionum, & termini negationibus infinitantibus affecti transmutantur.

Circa hanc conuersionem obseruandum est, in conuersione affirmatiua debere supponi constantiam subiecti propositionis conuersæ, si enim hoc non subsistat, propositio erit falsa. Patet in his propositionibus *Omnis homo est ens*: ergo *omne non ens est non homo*, quarum prior est vera, & posterior falsa, quia illius subiectum videlicet *non ens* non subsistit, & ita de illo non potest aliquid affirmatiue prædicari, prædicatur autem in prædicta propositione esse *non homo*, hoc est esse aliquid distinctum ab homine quod est falsum. In conuersione verò negatiua, ut veritas conuersæ subsistat, supponenda est constantia subiecti conuertentis, alioquin conuersa falsa erit, exempli gratia, *Antichristus non est bonus*, est propositio vera, quia etiam si subiectum non subsistat est negatiua, & propositio de subiecto non supponenti negatiua vera est. Si tamen inferas: ergo *aliquid non bonum non est non Antichristus*, propositio erit falsa, quia subiectum *non bonum* supponit pro non bonis existentibus, omnia autem non bona, quæ de facto existunt, sunt *non Antichristus*, seu distincta ab Antichristo, & ita de nullo illorum potest negari esse *non Antichristus*. Si autem Antichristus existeret, propositio esset vera, quia aliquid non bonum videlicet ipse Antichristus, non esset *non Antichristus*, seu non esset distinctus ab Antichristo, & ita respectu illius verificaretur hæc propositio, *Aliquid non bonum non est non Antichristus*.

6 Est etiam obseruandum in his conuersionibus, ut apponatur integrum prædicatum ex parte subiecti quando fit transmutatio, quapropter si expressum non sit, exprimendum est, exempli gratia, si conuertenda sit hæc propositio *Aliquis homo currit velociter*, prædicatum currens in verbo imbibitum exprimendum est, dicendumque: ergo *aliquid currens velociter est homo*. Similiter cum dicitur *Nullus homo est omnis homo*, inferendum est: ergo *nihil quod sit omnis homo est homo*, pror enim propositio hunc sensum efficit. *Nullus homo est aliquid, quod sit omnis homo*, seruanda est etiam eadem suppositio ex defectu cuius hæc propositiones non conuertuntur, neque se inferunt *Homo est species*: ergo *species est homo*. Retinenda est insuper eadem ampliatio, ex defectu cuius hæc propositiones non conuertuntur, *Senex fuit iuuenis*: ergo *iuuenis fuit senex*. Sed debet aliquid assumi ad seruanda meandem ampliationem, quod fiet, si inferatur *Senex fuit iuuenis*: ergo *ille qui fuit iuuenis, est, vel fuit senex*.

7 Ex his conuersionibus conuersio simplex, & conuersio facta per accidens vtilissima sunt ad syllogismorum reductionem; conuersio verò per contrapositionem omnino est inutilis, nihil enim explicat sed potius multitudine negationum rem confundit.

8 Ut facile conuersionis regulas retineas, suppone tibi litteram *A* significare propositionem vniuersalem affirmatiuam; litteram *E* substitui ad significandam propositionem vniuersalem negatiuam; litteram *I* uti ad particularem affirmatiuam significandam, & litteram *O* substitui loco particularis negatiuæ, quod oportet etiam obseruari ad syllogismorum structuram cognoscendam, & his carminibus facile significatur:

Afferit A, negat E, sunt vniuersaliter ambo.

Afferit I, negat O, sunt particulariter ambo.

Deinde ut scias quæ propositiones simpliciter, quæ per accidens, quæ per contrapositionem conuertuntur, hæc carmina memoriæ retine:

Simpliciter